

AUTE

En nom del Poble Andorrà.-

A la vila d'Andorra la Vella, el 27 de març del 2018

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY i els magistrats M.I. Sr. Jaume TOR PORTA i M.I. Sra. Eulàlia AMAT LLARI, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- En data 15-4-2015 es va dictar Providència en el que es requeria el Sr. A.H.A. per que en el termini de 15 dies fes efectiva a la Sra. L.T.E. la suma de 1.599,37.- € en concepte de despeses mèdiques i d'activitats.

El Sr. A.H.A. va presentar escrit, de data 13-5-2015, en el que s'oposava a l'execució instada interposant incident d'execució de Sentència.

El Ministeri Fiscal per escrit de 17-6-2015 indicava que no s'oposava als fets relacionats en la demanda incidental.

La part executant, Sra. L.T.E. es va oposar a l'incident promogut per la contrapart.

II.- Una volta practicats els mitjans de prova proposats per les parts i admesos per l'Hble. Sra. Batlle i presentats per les parts els respectius escrit de conclusions, en data 13-10-2017 es dictava Aute amb la següent part decisòria:

“DECIDEIX:

PRIMER.- *Estimar l'incident d'execució presentat en data 13-5-2015 pel Sr. A.H.A. en el sentit de que les despeses reclamades per la Sra. L.T.E. han de ser qualificades com ordinàries en vista a l'exposat precedentment, i per tant satisfetes a càrrec de la pensió d'aliments d'un import de 850 euros que el Sr. A.H.A. està obligat per sentència a abonar mensualment.*

SEGON.- *Condemnar a la Sra. L.T.E. al pagament de les costes processals causades del present incident d'execució, inclosos els honoraris d'advocat i procurador.*

TERCER.- *Notificar la present resolució a les parts interessades i al Ministeri Fiscal”.*

III.- La Sra. L.T.E. va interposar recurs contra l'Aute dictat a la instància i, amb data de registre 16-1-2018, va presentar escrit de conclusions, en mèrits del qual i pels arguments continguts, sol·licita la revocació de la resolució d'instància dictant-se Resolució desestimant l'incident d'execució plantejat per l'adversa i se li imposessin les costes ocasionades per la tramitació del present incident inclosos els honoraris d'advocat i de procurador.

El 7 i 8 de febrer del 2018, el Ministeri Fiscal i el Sr. A.H.A. van articular escrit de contesta a les conclusions, segons les quals s'oposaven al recurs interposat demandant el segon la confirmació de l'Aute d'instància i la imposició a la part recurrent de les costes processals.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Jaume TOR PORTA

FONAMENTS DE DRET

I.- El recurs de la part executant es fonamenta en els següents greuges o motius d'apel·lació.

En primer terme, sustenta que els imports reclamats derivats de les activitats extraescolars realitzades per la filla menor i de material escolar sempre havien existit. Afegia que no es podia pretendre que pel simple fet de

separar-se, el nivell de vida de la menor es veïés afectat en detriment de la seva formació i desenvolupament personal. Continuava indicant que el Sr. A.H.A. sempre havia abonat la meitat de les indicades despeses, i que ara s'aprofitava d'un buit legal en el conveni de separació per deixar de pagar-les, però que ara no podia anar contra els seus propis actes.

Quant a les despeses mèdiques reclamades, aquestes havien estat assumides per la mare i corresponien a actes d'urgència per raó de malaltia de la menor. En tot cas indicava que ni el pare ni el Ministeri Fiscal s'hi oposaven en els escrits d'al·legacions a l'incident de tal manera que la suma corresponent havia de ser admesa i el Sr. A.H.A. condemnat a pagar-la a partir del moment en què no ho havia fet de manera voluntària.

II.- La resolució del recurs interposat hauria d'intervenir des de la perspectiva que ofereix el Conveni atorgat per les parts de comú acord i que resultà homologat per Sentència definitiva de 27-11-2013.

El pacte sisè disposa: *“fixant en la suma de VUIT-CENTS CINQUANTA EUROS (850€) (indexables anyalment segons variacions d'IPC) la pensió d'aliments de la filla del matrimoni que el Sr. A.H.A. passarà mensualment a la Sra. L.T.E. Suma a la que s'afegirà el 50% de les despeses extraordinàries” (sic)*. Cap altre precisió conté el conveni relatiu a la distribució de les indicades despeses.

En aquesta eventualitat, és doctrina consolidada d'aquesta sala, que el concepte de despesa extraordinària es troba conformat, front a la noció de despesa ordinària, pel seu caire urgent o imprevist (a títol il·lustratiu vegi's les Resolucions dictades en els rotlles TSJC-136/17, TSJC-113/07 i TSJC-202/15...). Si aquestes indicacions són trasllades al concret supòsit que ara s'examina resulta que en el propi escrit de conclusions que la representació processal de la Sra. L.T.E. presenta en aquesta alçada ja es destaca *“el primer grup de despeses reclamades, és a dir les derivades d'activitats i material escolar, és de veure que les mateixes han estat empre dutes a terme per la menor sense variació, abans i després de la separació dels progenitors, havent estat sempre tolerades i satisfetes per meitats pel Sr. A.H.A.”*. Es tracta per tant d'unes despeses que ja existien quan es va establir el conveni de separació i que a manca de

previsió expressa en aquest, les parts ja les varen incloure en la noció de despeses ordinàries per la qual ha de recordar-se que el pare satisfà la suma mensual de 850.- €.

Pel que es refereix ara a la reclamació que s'interposa al respecte de les despeses mèdiques, el criteri rector ha de ser el mateix: una adolescent requereix d'unes visites periòdiques al metge que necessàriament en ser pròpies a la seva edat, són previsible i han de ser assumides pel progenitor custodi en haver-se de considerar que la participació corresponent a l'alimentant en les mateixes ja ha estat presa en consideració alhora de fixar la pensió d'aliments. No obstant cal admetre que poden existir diferents actes mèdics que no podien ser previstos per les parts immerses en el present incident.

En el present procediment, malgrat en període de proves s'hagi adjuntat l'extracte de prestacions mèdiques que la CASS ha pogut reemborsar en relació a la menor N. (folis 163 i ss) s'ha d'observar com en cap moment es pot arribar a discriminar el tipus d'intervenció a que cada anotació correspon. En aquest ordre s'observa com apareixen mencions pediàtres, etc., que són ordinàries i previsible per la menor i no es poden repercutir al pare. Per la resta d'intervencions que hi figuren, el sol paràmetre que es podria arribar a admetre correspondria a les ocasions en què la menor ha hagut d'acudir a urgències. No obstant en cap moment la mare ha justificat el diagnòstic emès des d'aquest servei de tal manera que s'ignora si aquest recurs obeïa a una necessitat urgent o si pel contrari es tractava d'una consulta que cal incardinar en la normalitat d'una adolescent.

Finalment s'ha de destacar que la menció que la part recurrent efectua a la teoria dels actes propis esdevé irrellevant en el present supòsit. El recurs a la mateixa exigia que una volta assolida la nova situació de fet resultant de la separació dels progenitors, el pare continuà assumint determinades despeses que en atenció als paràmetres del conveni no li corresponien. Aquest però no és el cas a partir del moment en que ambdues parts avancen que la sola participació del Sr. A.H.A. a les despeses ordinàries de la filla es ceneixen a la pensió d'aliments que de manera escrupolosa paga en la forma convinguda.

Per tot l'exposat, la decisió recorreguda resulta perfectament ajustada a dret i a les circumstàncies concurrents de tal manera que la mateixa haurà de ser íntegrament confirmada, tot i desestimant-se per tant el recurs d'apel·lació interposat.

III.- La desestimació del recurs comporta, en mèrits del principi del venciment objectiu, que les costes processals causades en aquesta alçada, inclosos honoraris d'advocat i de procurador, hagin de ser imposades a la part recurrent. En efecte, malgrat trobar-nos en el marc d'un litigi de naturalesa familiar, no es pot perdre de perspectiva que la demanda d'execució articulada inicialment per la mare tenia un contingut exclusivament de caire econòmic i ha intervingut sense que mai amb anterioritat hagués efectuat cap tipus de reclamació extrajudicial al pare. Com sia que la mateixa ha resultat íntegrament rebutjada, no esdevindria just i equitatiu deixar a càrrec de la part recorreguda els honoraris dels professionals que han assegurat la seva representació i defensa en el present incident, especialment quan la intervenció d'advocat en el mateix és obligatòria (art. 97 LQJ).

Vistos la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas.-

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

DESESTIMAR el recurs interposat per la Sra. L.T.E. contra l'Aute, de data 13-10-2017, dictat per l'Hble. Batlle, que confirmem íntegrament, imposant a la recurrent les costes processals causades, inclosos els honoraris d'advocat i procurador ocasionats en aquesta alçada.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramès testimoni a l'Hble. Presidenta de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-